

τί λέγεις δι' αὐτό; τὸν ἐρωτῶ.—Τί μπορῶ νὰ εἰπῶ, Πορφύρι Καπιτόνοβιτς; Εἶνε διαβολοδουλειά! —"Ε! βλάκα, τοῦ λέγω, σάπα καλλίτερα μὲ τὴ διαβολοδουλειά σου.... Καί οἱ δύο ἐπιτίζαμεν σὰν πουλιὰ, καὶ ἐτρέμαμε σὰν νὰ εἶχαμε πυρετόν. Ἦτο καὶ σκοτάδι.

Ἀνάβω τὸ φῶς. Τίποτε δὲν ἐφαίνετο, τίποτε δὲν ἤκουε κανεὶς.

Οἱ δύο μας ἐστενόμεθα ἐκεῖ ἄσπροι σὰν ἀσβέστης. Ἔτσι ἀφῆκα τὸ φῶς ἀναμμένον ἕως τὸ πρωῖ. Λοιπὸν σᾶς λέγω θέλετε πιστέψατέ με θέλετε μὴ μὲ πιστεύετε, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐπανελαμβάνετο ἡ ἰδία ἱστορία κάθε νύκτα ἐπὶ ἕξ ἐβδομάδας. Τέλος ἐσυνεῖθησα καὶ δὲν ἄφηνά πλέον οὔτε τὸ φῶς ἀναμμένον, διότι μὲ φῶς δὲν μπορῶ

νὰ κοιμηθῶ.

"Ἄς κάνει ἐκ μέρους τοῦ θόρυβον ὅσον θέλει! Κακὸν δὲν θὰ μοῦ προξενήσῃ κανένα.

—Καθὼς βλέπω δὲν ἀνήκετε εἰς τοὺς δειλοὺς, τὸν διέκοψεν μὲ ἓνα ἡμειρωρικὸν καὶ ἡμιπεριφρονητικὸν μειδίαμαδ' Ἀντὸν Στεπάνοβιτς «Βλέπει κανεὶς ἀμέσως τὸν Οὐσάρον!».

—Μπροστά σας ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ ἠσθανόμην φόβον, ἀπήντησεν ὁ Πορφύρι Καπιτόνοβιτς καὶ τὴν σιγμὴν αὐτὴν εἶχεν πραγματικῶς τὴν ὄψιν Οὐσσάρου. «Ἀκούσατε ὅμως καὶ τὴν συνέχειαν».

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Η ΕΚΔΑΓΚΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΟΣ

Τοῦ Δρ. CL. REGAUD
(μέλους τῆς Ἱατρ. Ἀκαδημίας)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τέλος εἰ; τὰς οἰκίας ἔνθα εἶναι συννηωμένοι πάντες οἱ ὄροι, οὔτινες εἶναι εὐνοϊκοὶ διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς μεταδοτικότητος τοῦ καρκίνου δὲν συναντῶ τις οὐδὲ τὸ παραμικρότερον γεγονός ποῦ θὰ ἠπέθαλλε τὴν γνώμην περὶ τῆς μεταδοτικότητος τοῦ καρκίνου.

Ἐρωτᾶται, ὅμως, πάντα ταῦτα εἶναι σύμφωνα καὶ πρὸς τὰ δεδομένα τῆς πειραματικῆς;

Ἐχουν παρέλθει 20 — 25 ἔτη ἀπὸ τότε ποῦ οἱ καλούμενοι «κλωβοὶ τοῦ καρκίνου» ἔκαμαν κάποιον θόρυβον. Ἐπρόκειτο περὶ ὠρισμένων τῶν ὁσίων οἱ κάτοικοι (οἱ ποντικοὶ) ἐνεφάν.ζον μίαν ὑπερβολικὰ ὑψωμένην ἀναλογίαν προσβολῆς ἐκ καρκίνου

καὶ κυρίως καρκίνου τῶν μαστῶν καὶ τῶν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλους κλωβῶς τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Ἐκεῖθεν καὶ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὁ καρκίνος μετεβιβάζεται διὰ μεταδόεως εἰς τοὺς κατοίκους τῶν «μολυσμένων» κλωβῶν.

Δύο παρατηρήσεις ἐπιβάλλεται νὰ κάμῃ τις ἐνταῦθα.

Δίδουσι δύο ἐξηγήσεις «τῶν κλωβῶν τούτων τοῦ καρκίνου» ἀκριβῶς ἀπεριοριστως.

1ον) Εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἠσχολοῦντο μὲ τοὺς κλωβῶς τοῦ καρκίνου δὲν ἔδιδον παρὰ μίαν ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ προσοχὴν εἰς τὸν «κληρονομικὸν παράγοντα» τοῦ καρκίνου ἢ μάλλον δὲν ἠσχολοῦντο καθόλου μὲ αὐτόν. Ὅθεν εἶναι πολὺ πιθανόν

γόν, ἂν ὄχι βέβαιον, ὅτι εἰς τοὺς κλωβούς, ἔνθα παρετηρήθη διάδοσις τοῦ καρκίνου, οἱ ποντικοὶ, οἵτινες ἔγενῶντο καὶ προσεβάλλοντο εἰς μεγάλην ἀναλογίαν ὑπὸ καρκίνου τῶν μαστῶν, ἥσαν προσελύσεις καρκινοπαθοῦς, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ βλαστοὶ ἐπανειλημμένων αἰμομικτικῶν διασταυρώσεων.

Σήμερον ὅμως εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν μετὰ βεβαιότητος, ἰδίως δὲ μετὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Maud Slye, ὅτι, ὅταν οἱ ὄροι οὗτοι συνυπάρχουν ἢ κληρονομικῇ προδιάθεσις διὰ τὸν καρκίνον ἀξάνει σημαντικῶς.

2ον) Οἱ κλωβοὶ τοῦ καρκίνου, ὡς τὸ παρετήρησαν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἠσχολοῦντο μὲ αὐτοὺς, δὲν διετήρουν τὴν καρκινώδη αὐτῶν ἰδιότητα εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ μὴ καθαρισμοῦ καὶ τῆς μὴ στείρωσις αὐτῶν. Δὲν ἦτο λοιπὸν, ο.δὲ τότε προφανές, ὅτι ἡ ποιοποιηθεῖσα ἐνδημία τοῦ καρκίνου εἶχε ὡς αἰτίαν ἰδιότητα συμφνεῖς εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ποντικούς: Ἐφαίνετο μᾶλλον ἀληθοφανές, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἰδιορρημίας τοῦ περιβάλλοντος.

Εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἔνθα ἡ ἀνατροφή τῶν ποντικῶν λαμβάνει χώραν ὑπὸ ὄρους ὑγιεινοῦς ἔνθα οἱ κλωβοὶ καθαρίζονται καὶ ἀπολυμαίνονται τακτικῶς, ἔνθα ἡ τροφή εἶναι καθαρά δὲν παρατηρεῖ τις ποσῶς περιπτώσεις μεταδόσεως τοῦ καρκίνου. Ἄλλας ἀπὸ ἐκείνας τῆς κληρονομικότητος (Maud Slye).

Ὁ πειραματισμὸς οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχη τὴν μετάδοσιν τοῦ καρκίνου δηλ. τὴν ἄμεσον αὐτοῦ μεταβίβασιν ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον διὰ συναφείας ἢ συγκατοικήσεως. Ἡ διαρκὴς συνάφεια, ἡ συνεχὴς συμβίσις ὑγιῶν μετὰ πεισχόντων ἐκ διαφόρων καρκινωδῶν οἰδημάτων δὲν συντελεῖ εἰς τὴν μετάδοσιν τοῦ καρκίνου εἰς τοὺς πρώτους, Ὁ πειραματισμὸς ἐπὶ τῶν ζῴων εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς παρατηρήσεις τὰς γενομένας ἐπὶ ἀσθενῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὁ καρκίνος δὲν εἶνε ἐκ τῶν μεταδοτικῶν νόσων τουτέστιν ὅτι οἱ ἐκ καρκίνου πάσχοντες δὲν ἐκθέτουν εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον τοὺς συγγενεῖς των, τοὺς γείτονάς των καὶ ἐν γένει πάντας ἐκείνους μετὰ τῶν ὁποίων συζοῦν.

Οἱ κανόνες τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον καρκίνον δύνανται νὰ συνο-

ψισθοῦν σήμερον ὡς ἐξῆς: Νὰ ἐξαλειφθοῦν ἂν εἶναι δυνατόν, καὶ ἐφ' ὅσον αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης τοὺς ἀνακαλύπτουν, οἱ τοπικοὶ παράγοντες οἵτινες προσδιορίζουν αὐτὴν τὴν γένεσιν τοῦ καρκίνου.

Ἀντίθετα καὶ πρὸς τὴν κλινικὴν καὶ τὴν πειραματικὴν παθολογίαν θὰ ἦσαν τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐσθιρίζοντο ἐπὶ τῆς ἀπομονώσεως τῶν καρκινοπαθῶν. Θὰ ἦσαν τελείως ἀνευ ἀντικειμένου. Πλέον ἀκατόρθωτον καὶ ἀνωφελῶς καταθλιπτικὸν θὰ ἦτο τὸ μέτρον τῆς ἀπομονώσεως τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν κλινικῶν ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας γίνονται δεκτοὶ καρκινοπαθεῖς, ἥτοι ἐν τῇ πρακτικῇ ὄλων τῶν νοσοκομείων καὶ ὄλων τῶν κλινικῶν.

Ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις περὶ τῆς μεταδοτικότητος τοῦ καρκίνου εἰς τὰ ἀπλά πνεύματα συγχέεται φρικτῶς μὲ τὸ ἀποκρουστικὸν αἰσθηματὸν ὁποῖον ἐμπνέουν ἀσθένεια, τὰς ὁποίας ὁ μὴ ἐπιστήμων δὲν διακρίνει συνήθως παρὰ μόνον εἰς τὸ τελευταῖον τῶν σεσδιον τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἐξωτερικὸς ἢ ἐσωτερικὸς καρκίνος κατέστη αἰμάσσων, ἐλκώδης, ἐπώδυνος, καχεκτικὸς καὶ ἀνίατος καὶ ἐπομένως ἀντικείμενον ἀποστρωφῆς. Πόσας φορὰς δὲν ἀκούει κανεὶς νὰ ἔρωτοῦν μήπως ὁ καρκινοπαθὴς δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὸ περιβάλλον του! Εἰς τὰς ἐρέυνας εἰς ὁποίας ἔκαμα εἰς τὰ ἰδρύματα τοῦ Calvalre, πόσους φόβους δὲν ἀντελήφθη διὰ μέσου τῶν ἀπαντήσεων καταδεικνύοντας, ὅτι ἡ δυσπιστία τοῦ κοινῶν προσθέτει ἀδικαιολόγητα ἐμπόδια εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ποῦ ἐπιτελεῖται ἐκεῖ!

Ἄς προφυλασσόμεθα εἰς παρομοίαν περιστάσεως νὰ ἐκφράζωμεν γνώμας παραδόξους, ὅταν μάλιστα ἔχομεν τὴν ἰδιότητα, ἥτις προσδίδει εἰς αὐτὰς τὸ κύρος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ προσθέσουν κάτι εἰς τὴν φαινομενικὴν δικαίωσιν ἐνδὸς φόβου ἐπιβλαβοῦς εἰς τὸ συμφέρον τῆς βεβαλείας τῶν ἀσθενῶν, μάλιστα δὲ ἐπιζημιῶν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν.

Dr. CL. REGAUD
Μέλος τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας
Διευθυντῆς τοῦ ἐργαστηρίου Πασιέζ
εἰς τὸ ραδιολογικὸν ἴνστιτούτον